

Skarga wniesiona dnia 9 czerwca 2004 r. przez Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-215/04)

(2004/C 217/51)

(Język postępowania: angielski)

Dnia 9 czerwca 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich została wniesiona skarga przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich sporządzona przez Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej reprezentowane przez M. Bethel, w charakterze pełnomocnika oraz D. Andersen, QC i H. Davies, Barrister, z adresem do doręczeń w Luksemburgu.

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w całości;
- obciążenie Komisji kosztami strony skarżącej.

Zarzuty i główne argumenty:

Strona skarżąca kwestionuje decyzję Komisji z dnia 30 marca 2004 r. w sprawie systemu pomocy, który Zjednoczone Królestwo planuje wprowadzić w związku z reformą rządu Gibraltaru dotyczącej podatku dochodowego od osób prawnych (Corporation Tax Reform).⁽¹⁾ W niniejszej decyzji, Komisja uznała proponowaną reformę podatkową za pomoc państwa niezgodną ze wspólnym rynkiem.

Na poparcie swej skargi, strona skarżąca podnosi, że wnioski Komisji dotyczące regionalnej selektywności są dotknięte istotnymi błędami co do faktu i co do prawa.

Według strony skarżącej, Gibraltar, który jest kolonią, a której samorząd Zjednoczone Królestwo jest zobowiązane rozwijać na mocy Karty Narodów Zjednoczonych, nie stanowi części Zjednoczonego Królestwa zgodnie z prawem krajowym, międzynarodowym i wspólnotowym. Ponadto, strona skarżąca stwierdza, że Gibraltar jest odrębny od Zjednoczonego Królestwa i że nie otrzymuje on żadnych dotacji ani finansowania od Zjednoczonego Królestwa. Strona skarżąca podnosi również, że systemy podatkowe Zjednoczonego Królestwa i Gibraltaru są całkowicie oddzielne i w żaden sposób nie są ze sobą połączone oraz że projekt reformy nie stanowi obniżenia podatków w stosunku do systemu podatkowego obowiązującego w Zjednoczonym Królestwie. Podejście Komisji narusza także, według strony skarżącej, zasadę równego traktowania w taki sposób, że środki przyjęte przez region, któremu symetrycznie przekazano kompetencje nie są traktowane jako pomoc państwa, podczas gdy te same środki przyjęte przez region, któremu przekazano kompetencje asymetrycznie, są.

Strona skarżąca utrzymuje, że wnioski Komisji odnośnie materialnej selektywności są dotknięte błędem co do prawa oraz nie zostały wystarczająco uzasadnione.

Ostatecznie, strona skarżąca podnosi, że Komisja naruszyła prawo strony skarżącej do bycia wysłuchaną, ponieważ w toku procedury na mocy art. 88 ust. 2 WE nie podniosła pewnych kwestii, na których oparła później swą decyzję.

⁽¹⁾ Pomoc państwa C66/2002 – reforma rządu Gibraltaru dotycząca podatku dochodowego od osób prawnych

Skarga wniesiona dnia 9 czerwca 2004 r. przez European Environmental Bureau i Stichting Natuur en Milieu przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-236/04)

(2004/C 217/52)

(Język postępowania: angielski)

Dnia 9 czerwca 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich została wniesiona skarga przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich przez European Environmental Bureau z siedzibą w Brukseli, Belgia i Stichting Natuur en Milieu, z siedzibą w Utrechcie, Holandia, reprezentowane przez P. van den Biesena i B. Arentza, lawyers.

Skarżący wnoszą do Sądu Pierwszej Instancji o:

- częściowe uchylenie decyzji Komisji 2004/248/WE⁽¹⁾ w zakresie dotyczącym art. 2 ust. 3 i art. 3 lit. b);
- zasądzenie kosztów postępowania od Komisji Wspólnot Europejskich,

Zarzuty i główne argumenty

Na podstawie kwestionowanej decyzji Komisja zdecydowała się nie wnieść do załącznika I do dyrektywy 91/414⁽²⁾ poprawki mającej na celu umieszczenie „Atrazine” na zawartej tam liście substancji czynnych. Art. 4 dyrektywy 91/414 stanowi, że jedynie środki ochrony roślin zawierające substancje wymienione w załączniku I mogą być dopuszczone do obrotu przez Państwa Członkowskie. Odmawiając umieszczenia „Atrazine” w załączniku I Komisja zdecydowała nie zezwolić na dalsze użycie środków ochrony roślin zawierających tę substancję.

Skarżący nie kwestionują tego aspektu decyzji, lecz jej niektóre przepisy przejściowe, które zezwalają na pewne ograniczone i poddane warunkom mającym na celu zminimalizowanie ryzyka użycie środków zawierających Atrazine do dnia 30 czerwca 2007 r. W preambule swej decyzji Komisja uzasadniła te przepisy przejściowe aktualnym brakiem skutecznych alternatyw i potrzebą zapewnienia czasu dla ich rozwoju.

Na poparcie swojego wniosku skarżący podnoszą, że kwestionowane przepisy naruszają dyrektywę 91/414. Art. 8 tej dyrektywy stanowi, że Państwa Członkowskie mogą zezwalać na pozostawanie w obrocie, przez okres 12 lat, substancji, które występowały w obrocie w okresie dwóch lat od notyfikacji dyrektywy. Atrazine jest taką substancją. Substancje te nie zostały jednakże w międzyczasie włączone do załącznika I, tak więc, zgodnie z twierdzeniem skarżących, nie ma w dyrektywie 91/414 podstawy prawnej zezwalającej na dalsze użycie tych substancji po wygaśnięciu 12-letniego okresu przejściowego. Skarżący wnoszą zatem, aby w ramach kwestionowanych przepisów Komisja stworzyła nową podstawę dla dalszego używania Atrazine, nawet jeśli nie ma prawa uczynić tego na podstawie dyrektywy 91/414.

Skarżący twierdzą również, że Komisja naruszyła dyrektywę 92/43⁽¹⁾, gdyż nie zamieściła w kwestionowanej decyzji dalszych ograniczeń dotyczących specjalnych obszarów ochrony, a w szczególności sieci Natura 2000, o której mowa w art. 3 dyrektywy 92/43.

⁽¹⁾ Dz.U. L 78 z 16.3.2004, str. 53.

⁽²⁾ Dyrektywa Rady 91/414/EWG z dnia 15 lipca 1991 r. dotycząca wprowadzania do obrotu środków ochrony roślin, Dz.U. L 230, z 19.8.1991, str. 1-32.

⁽³⁾ Dyrektywa Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory, Dz.U. L 206 z 22.7.1992, str. 7-50.

Skarga wniesiona dnia 11 czerwca 2004 r. przez Republikę Włoską przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-239/04)

(2004/C 217/53)

(Język postępowania: włoski)

Dnia 11 czerwca Republika Włoska, reprezentowana przez Danilo Del Gazo, avvocato dello Stato, wniosła do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich skargę przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich.

Strona skarżąca wnosi o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji,
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsza skarga jest skierowana przeciwko decyzji C(2004)930 fin z dnia 30 marca 2004 r. dotyczącej procedury C62/2003 (ex NN 7/2003), na mocy której pomoc przyznana przez państwo w formie pilnych działań w zakresie zatrudnienia, przeprowadzonych przez Włochy na podstawie decreto legge z dnia 14 lutego 2003 r., przekształconego w ustawę nr 81 z dnia 17 kwietnia 2003 r., została uznana za niezgodną ze wspólnym rynkiem. Komisja stwierdziła w szczególności, że niniejszy środek pomocowy stanowi korzyść ekonomiczną dla nabywców przedsiębiorstw będących w trudnej sytuacji finansowej, znajdujących się w zarządzie nadzwyczajnym, zatrud-

nających co najmniej 1 000 pracowników i które do dnia 30 kwietnia 2003 r. zawarły umowę zbiorową z ministerstwem pracy w sprawie zatwierdzenia transferu pracowników, oraz dla przedsiębiorstw będących w trudnej sytuacji finansowej, znajdujących się w zarządzie nadzwyczajnym, zatrudniających co najmniej 1 000 pracowników, będących przedmiotem sprzedaży.

Dla poparcia swojej skargi Państwo skarżące podnosi, co następuje:

- pomoc, o której mowa, stanowi działanie o charakterze powszechnym wspierające zatrudnienie i jako takie nie zniekształca ani nie grozi zniekształceniem konkurencji, dlatego nie stanowi ona pomocy przyznanej przez państwo w rozumieniu art. 87 ust. 1 TWE.
- ocena zgodności pomocy przez Komisję jest podważona przez czas trwania środka pomocowego, zasadnego ze względu na konieczność zwalczania przejściowego ciężkiego kryzysu w zatrudnieniu, oraz ograniczonego do ściśle niezbędnego okresu, zgodnie z zasadą proporcjonalności.
- naruszenie wytycznych przyznawania pomocy przez państwo w celu ratowania i restrukturyzacji, ponieważ, w zakresie dotyczącym nabycia spółki Ocean SpA przez Brandt Italia, punkt 100 tych wytycznych odnosi się wyraźnie do pomocy nie podlegającej notyfikacji, stanowiąc, że Komisja powinna sprawdzić zgodność ze wspólnym rynkiem każdej pomocy na ratowanie i na restrukturyzację, której udzielono bez zatwierdzenia przez Komisję.
- naruszenie rozporządzenia Komisji (WE) nr 2204/2002 z dnia 12 grudnia 2002 r. w sprawie stosowania art. 87 i 88 Traktatu WE w odniesieniu do pomocy państwa w zakresie zatrudnienia⁽¹⁾, w zakresie w jakim Komisja nie uznała środka pomocowego, o którym mowa, za zgodny z Traktatem.

⁽¹⁾ Dz.U. L 337 z 13.12.2003, str. 3.

Skarga wniesiona dnia 9 czerwca 2004 r. przez European Environmental Bureau i Stichting Natuur en Milieu przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-241/04)

(2004/C 217/54)

(Język postępowania: angielski)

Dnia 9 czerwca 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich została wniesiona skarga przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich przez European Environmental Bureau z siedzibą w Brukseli, Belgia i Stichting Natuur en Milieu, z siedzibą w Utrechcie, Holandia, reprezentowane przez P. van den Biesena i B. Arentza, lawyers.